

fig med ham, og i modsat Fald vil han rimeligvis nægte at føre Sagen. (Steenstrup: De kunne gjøre det alligevel). Det ærede Medlem siger, at de kunne gjøre det alligevel; jeg antager dog, at Prokuratorerne under de nuværende Forhold ville være nødt til at tjene Penge. (Steenstrup: Ikke ved Sager! D. Hansen: Ikke paa uhelderlig Maade). Jeg skal ikke tale om Sagsførerne som en Flok, der nedsette sig haade her og der, hvilket er slet andetsteds. Men hvad jeg har sagt om dem, hævder jeg fremdeles, at de, som Klasse betragtes, maa staa og falde for den samme Dom som alle andre Klasser. Man siger, at der ikke kan findes Forligsmæglere. Det vil jeg gjerne tro; desom man kun vil have, hvilket man nu er ved at staa fast ved Lov, at det skal være det juridiske Element, som skal være repræsenteret i Forligskommissionen. Men hvis vi ville holde den tvungne Forligsmægling fast og det personlige Møde, tror jeg, at det kun vil være i enkelte Tilfælde af Sygdom eller Sligt, at der vil være Forsald tilfælde. Det kan naturligvis ske, at den Paagjældende bor udenfor Kredsens eller er 4 Mil borte, men saa har han jo Ret til at lade møde ved en Prokurator, saa i den Henseende er der ingen Mangel, og bor Sagsøgeren indenfor Forligskredsens Omraade, staaar det jo i hans Magt at bruge den belejlige Tid, saa han kan ikke være i Forlegenhed ved at give personligt Møde, uden at der netop skal indtræde et Sygdomstilfælde; men i saa Fald holder jeg mig overbevist om, at det aldrig vil være vanskeligt at faae en retsindig Mand til at møde i den Syges Sted. Jeg slutter med at sige, at jeg helst ønsker denne Lov omformet paa en saadan Maade, at vi faae de gamle Bestemmelser i en ikke synderlig reformeret Skikkelse, men indskærpede saaledes, at man kan komme til at se, at Loven ikke er et tomt Bogstav, fordi den er gammel, men at den virkelig skal holdes. Det var min første Slutningsbemærkning; min anden Slutningsbemærkning er den, at vil man gaa ad Lovforslagets Vej efter § 6 eller endog saa vidt, at man affkaster det tvungne Forlig, saa siger jeg, lad os hellere ophæve det Hele. Der er ingen Mening i at gjøre den læge Forligskommission til en juridisk eller halv-juridisk, som det nok egentlig vil blive.

Oet. Hansen: Det foreliggende Lovforslag er af en saa lidet indgribende Natur og er i saa ringe Grad en Kodifikation af de om Forligsvæsenet gjældende Lovbestemmelser, at der vistnok ikke er nogen særdeles Anledning til at forstabe sig i mere almindelige Betragtninger over Forligsinstitutionens hele Væsen og Betydning. De to ærede Talere, som have haft Ordet idag, have imidlertid til en vis Grad gjort det; men jeg tror ikke, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger, giver Anledning dertil, undtagen for saa vidt man maatte være tilbøielig til selv at stille

Ændringsforslag, hvorved man kom ind paa en saadan større Reformation af Forligsinstitutionen. Dette var dog navnlig ikke Tilfældet med den ærede sidste Taler, som tværtimod endog lod til at mene, at Lovforslaget i alt Fald i enkelte Punkter gik videre i at omdanne paa Forligsvæsenet, end han kunde anse for ønskeligt. Et Spørgsmaal kunde der dog være Anledning til at drøfte, og det er det, om der er tilstrækkelig Anledning til at tage saadanne enkelte Punkter af Forligsinstitutionen frem allerede nu, og om det maaske ikke vilde være heldigere at vente med at tage det under Overveielse, indtil det kunde ske samtidig med, at den store Retsspleiereform kommer til at foreligge; men jeg tror, at den ærede Justitsminister er gaaet den fuldstændig rigtige Vej, idet der ikke er en saadan nødvendig Forbindelse mellem Forligsvæsenets Ordning og Retsspleiereformen, at det vil være nødvendigt enten at tage dem for begge under Et eller endog blot samtidigt. Jeg tror, at de Punkter, om hvilke der her foreligger Forslag, ere saadanne, som meget let kunne rettes, hvorved man opnaar en ikke ubetydelig Forbedring, og at den ærede Minister har gjort overmaade rigtigt i at lade de fleste større Spørgsmaal, som maatte kunne give Anledning til Disput, ligge hen i alt Fald foreløbigt. Det er vistnok fuldstændig rigtigt at sige, at der ikke med Hensyn til disse Spørgsmaal har uddannet sig en saa almindelig Mening i Folket, at der enten er noget særligt Onske eller i og for sig nogen Trang tilfælde til Omdannelse. Forligslovgivningen kan vistnok i mange Henseender og navnlig, saaledes som Forholdet har udviklet sig hos os, med Rette kaldes en forældet Institution. I større Forretningsforhold, særlig i Byerne, har den overmaade Lidt at betyde, hvorimod jeg ganske vist med den ærede sidste Taler tror, at Forligsvæsenet paa Landet og under Forhold, hvor Parterne og Forligsmæglerne i Reglen have personligt Kendskab til hinanden, vistnok heldig kan bidrage til at holde Ridskaber og Erættelighed nede. Hvor man maa gaa ud fra, at det altid er heldigt for de stridende Parter, at de kunne forelægge deres Sag for en fornuftig Mand, som er skikket til at mægle, og som kan give gode Raad og Oplysninger, kort sagt under patriarkalske Forhold, tror jeg, at denne Institution har gjort Gavn og endnu i en lang Arrække vil kunne gjøre det; men hvis den ærede sidste Taler kjendte Forholdene, saaledes som de have udviklet sig i Kjøbenhavn, og som den ærede første Taler, det ærede Medlem for Præsident Amis 3die Valgkreds (Beth) idag har udviklet for os, vilde han vistnok være enig med os i at betragte denne Institution som forfæilet eller forældet, hvilket Udtryk man nu vil bruge, under saadanne Forhold. Der i Kjøbenhavn er Forholdet vitterligt dette, at Forligsmæglerne ikke have Tid til at foretage nogen virkelig Mægling mellem de Masser af Sager, der komme for paa de Dage da Kommissionen holdes. Forpligtelsen til person-